

GERRA DECORADA, per Joaquim Plana

(Clixé Bosch)

Matí de la vida

Matí de llum, matí de sol, matí de festa;
matí ple d'oronells: la joia del cel clar
m'ha entrat a dins del cor, i, amb bonior xalesta,
la vida, dintre meu, sento com fa pujar.

Matí de llum, matí de sol, ple d'harmonies:
infinit alenar d'aquest món tan divers.
¿Qui en copsarà el secret, de tantes melodies,
per fer-les presoneres en les ales del vers?

Matí de llum, matí de sol, florida albada:
dóna'm ta plenitud, dona'm el teu neguit;
la fe en el més enllà, perquè ta llum daurada,
amari i purifiqui la flor de l'esperit.

Matí de llum, matí de sol: bell despertar.
Com sento, dins de mi, l'existència cantar!

A. MOLINÉ GENDRAU

(De «L'ofrena matinal»)

Maria Teresa de les trenes d'or

Que alegre és el matí
en aquesta hora clara!

Per la finestra treu
la nena de cor d'àngel
son gentil caparró
de trenes pentinades,
i, en engrunes de pa,
fa bell do de ses gràcies
als ocells confiats
que l'arbre de la plaça
han deixat ressonant
d'enyoroses cantades.

Maria Teresa, de les trenes d'or,
té per bons amics els ocells cantaires.

El sol son bes desfà
damunt la mar cantàbrica.

Al lluny, tocant el cel,
somriuen les muntanyes
mostrant llurs caserius
escampats per les falde.

Maria Teresa, de les trenes d'or,
amb un llaç al cap se'n va vers la platja.

Quin dolç encantament
que pren son esguard, ara,
de la blavor del mar,
del verd de les muntanyes!
Corpresa de neguit
els seus peuet descalça:
les ones, als seus peus
s'ajeuen, encalmades.

Maria Teresa, de les trenes d'or,
s'encisa amb la mar, sa bona companya.

I, quan ja cap al tard,
darrera les muntanyes
es va colgant el sol,
rogeja l'ampla plaça
de fortes vermellors...
I, fent rodona, saltan,
cantant, noies i nois,
dessota del vell arbre
que, encara ressonant,
somou els alts brancatges!...

D'en mig la bellugor,
una nena assenyada,
amb un llacet al cap,
ressurt entre les altres:

Maria Teresa, de les trenes d'or,
la que estima els cants, els jocs i les danses!

JOAN MALAGARRIGA

(D'«El cant en la llunyania»)

f. cerra